

<https://www.parlamentnilisty.cz/arena/rozhovory/Ladislav-Vetvicka-Znam-vojaky-z-misi-Hrdinove-Pozor-na-to-slovo-Clanek-o-Afghanistanu-ktery-asi-neznate-Za-Hutku-se-stydi-i-odpurci-Zemana-Reknu-vam-co-vidim-v-dnesnim-Rusku-547645>

Ladislav Větvička: Znam vojáky z misí. Hrdinové? Pozor na to slovo. Článek o Afghánistánu, který asi neznáte. Za Hutku se stydí i odpůrci Zemana. Řeknu vám, co vidím v dnešním Rusku

15.08.2018 4:41

AUDIT ČESKÉ SPOLEČNOSTI „Politici se řečmi o hrdinství jen pokoušejí ospravedlnit svá rozhodnutí, aby se někdo snad nezeptal, co vlastně v tom Afghánistánu děláme. Poláci, Kanadáni i Francouzi už dávno své jednotky odvolali nebo silně omezili jejich počty,“ říká známý blogger, spisovatel a cestovatel Ladislav Větvička. Vyjádřil se například i k písni Jaroslava Hutky a připomenul slova Karla Kryla právě ohledně tohoto písničkáře. Vysvětlil také, proč podle něj radě lidí vadí různé neziskové organizace. V rozhovoru se podělil i o zajímavosti ze svého cestování a prozradil, jak vnímá život lidí v dnešním Rusku.

Foto: Facebook Ladislava Větvičky

Popisek: Ladislav Větvička

Vláda chce seškrtnat rozpočty neziskovkám. Přijít by měly až o tři miliardy korun. Představou Andreje Babiše je, že peníze, které nejdou na sport a kulturu, budou přezkoumány, zda jsou rozdělovány skutečně účelně. Co na to říkáte?

To je jen plácání. To už mohl udělat dávno. Je ve vládě pět let. Dokud nevidím konkrétní kroky, nevěřím mu.

A proč podle vás jsou právě neziskovky „trnem v oku“ tolika lidí v České republice?

Protože lidé vidí konkrétní výsledky jejich činnosti. Podpora úchylných věcí, likvidace svobody slova, podpora příchodu nekompatibilních imigrantů s protičeskými hodnotami, to jsou věci, které lidé vnímají velice citlivě. Nefunguje právo, spravedlnosti se nedovoláte, ve školách a v silových složkách jsou podporovány tendence, které jdou vyloženě proti zájmům českého národa, a neziskovky tomuto stavu napomáhají. Neumíme integrovat menšinu ani po staletém soužití v tomto prostoru a tvrdíme, že to dokážeme u muslimů, kteří našimi hodnotami, jako je demokracie a rovnoprávnost, pohrdají. Lidé nejsou hloupí, to právě žáby na prameni z neziskovek z nich dělají neschopné, nevzdělané jedince. Proto je vztah k neziskovkám takový.

Ačkoliv, jak už jsme řekli, hodně lidí na neziskovky nevraží, jsou některé z těchto organizací, jejichž práci byste ocenil? Co například humanitární organizace Člověk v tísni?

Neumím na to jednoznačně odpovědět. Na jedné straně znám osobně pozitivní humanitární působení jejich lidí třeba v Nepálu nebo v Gruzii po válce, kterou jejich prezident začal a Gruzie na to hrozným způsobem doplatila. Tady je jejich přínos neoddiskutovatelný. Na druhé straně jejich politické působení je v naprostém rozporu se zájmy občanů České republiky. Připomeňme si jejich „boj“ proti oponentům tzv. hate free, propagandě na školách v projektech „Na pravdě záleží“, kdy oblbují naše děti, spolupráce s protičeskými spolky, jako jsou tzv. Evropské hodnoty nebo Sorosův Open Society Fund. Jsou to právě oni, kteří šíří nenávist, nesvobodu a cenzuru.

Mínulé dny přinesly velmi smutnou zprávu o smrti tří vojáků, kteří byli zabiti v Afghánistánu. A i tato zpráva rozdělila názorově národ. Někteří je nazývají hrdiny, jiní poukazují na to, že to vlastně byla jejich „práce“ a že „nebojovali“ za Českou republiku. Vy jste se na FB vyjádřil proti tomu, abychom je označovali za hrdiny. Můžete svůj postoj pro ParlamentníListy.cz přiblížit?

Můj blog <https://www.ladikvetvicka.cz/index.php/2018/08/06/nebyli-a-ani-to-nemohli-byt-hrdinove/> je o devalvací slova „hrdina“. Začali s tím už bolševici, kteří za hrdiny označovali jen své lidi. Generál Mašín, Kubiš, Gabčík a stovky dalších, ti pro ně hrdiny prostě nebyli. Mimochodem, ani prezident Beneš se ke své roli ve vyslání parašutistů určených k likvidaci představitele okupační mocnosti nehlásil. V devalvací tohoto slova pokračovali komunisté i svou další činností. Vymýšleli nejrůznější hrdiny socialistické práce a podobné nesmysly. Palacha vyhlašovali za pomateného blázna, který podlehl řečem o studeném ohni.

Znám osobně mnoho účastníků misí v Kosovu i v Afghánistánu. Jsou to odvážní lidé, kterých si musíme vážit. Ale nejsou to hrdinové jen proto, že se objevili ve špatný čas na špatném místě. Jak k tomu přijdou ti ostatní kluci na misích? Ti tedy nejsou hrdinové? Pro mě je hrdinou ten, který se v kritické chvíli zachová správně a bez ohledu na své bezpečí se vydá napospas, aby zachránil majetek nebo život jiného. Ti kluci, kteří zahynuli v Afghánistánu, si zaslouží úctu, ale hrdinové to být nemůžou jen proto, že zrovna vedle nich se odpálil protivník, to jen devalvujeme obsah toho slova.

Politici se řečmi o hrdinství jen pokoušejí ospravedlnit svá rozhodnutí, aby se někdo snad nezeptal, co vlastně v tom Afghánistánu děláme. Poláci, Kanadáni i Francouzi už dávno své jednotky odvolali nebo silně omezili jejich počty. Pro vojáky je samozřejmě prospěšné účastnit se misí v kritických oblastech, protože voják nemůže být teoretik. Voják musí mít zkušenosti z nasazení v kritických misích. Ale lidé se začínají ptát – co tam vlastně dělají? Chrání pár svých základen,

kompletně obklíčených Tálibánem? Produkce opia od počátku intervence v Afghánistánu stoupla pětinásobně. Jak se opium a heroin dostává z hermeticky uzavřené země ven? Kdo jej pašuje? Kdo profituje z jeho produkce a exportu do Evropy? To jsou otázky, které si naši lidé díky devalvaci slova „hrdina“ začali pokládat.

Ke smrti tří vojáků se poměrně rázně vyjádřili zástupci KSČM. „KSČM žádá bez výhrad zastavení účasti České republiky v zahraničních vojenských misích bez mandátu Rady bezpečnosti OSN, odmítá agresivní politiku USA a požaduje přehodnocení světového bezpečnostního systému, včetně setrvání České republiky v NATO. Za rozpoutání dnešní občanské války v Afghánistánu nesou největší odpovědnost právě Spojené státy americké,“ stojí například ve vyjádření. Co si o tomto názoru myslíte?

Chcete naznačit, že americká mise v Afghánistánu má souvislost s Tálibánem a rozšířením jeho vlivu? Podívejme se, co řekl Zbigniew Brzezinski v rozhovoru pro Le Nouvel Observateur v roce 1998: Bývalý šéf CIA Robert Gates uvedl ve svých pamětech, že americké výzvědné služby začaly pomáhat afghánským mudžahídům půl roku před sovětskou intervencí. Je to pravda?

Brzezinski: Ano. Podle oficiální verze historie byla zahájena pomoc CIA mudžahídům až v roce 1980, tedy až poté, co sovětská armáda okupovala 24. prosince 1979 Afghánistán. Ale realita, která byla dosud silně utajována, je úplně jiná. Ano, bylo to 3. července 1979, kdy prezident Carter podepsal první direktivu pro tajnou pomoc oponentům prosovětského režimu v Kábulu. A téhož dne jsem napsal memorandum prezidentovi, v němž jsem mu vysvětlil, že podle mého názoru tato pomoc povede k sovětské vojenské intervenci.

Navzdory tomuto riziku jste byl zastáncem poskytování této tajné pomoci. Anebo jste sám chtěl, aby Sovětský svaz napadl Afghánistán, a chtěl jste tuto válku vyvolat?

Brzezinski: Tak to úplně není. Nenutili jsme Rusy, aby vpadli do Afghánistánu, ale úmyslně jsme zvýšili pravděpodobnost, že to udělají.

Když Sověti ospravedlňovali svou intervenci tvrzením, že měli v úmyslu bojovat proti tajnému angažmá Spojených států v Afghánistánu, nikdo jim nevěřil. Ale ona to byla pravda. Dnes v té věci ničeho nelitujete?

Brzezinski: Čeho bych měl litovat? Ta tajná operace, to byl výborný nápad. Důsledkem toho bylo, že byli Rusové vtaženi do afghánské pasti, a vy chcete, abych toho litoval? Onoho dne, co Sověti oficiálně překročili hranice, jsem napsal prezidentu Carterovi: Teď máme možnost dostat Sovětský svaz do jeho vietnamské války. A skutečně, téměř deset let musela Moskva pak vést válku, kterou sovětská vláda nebyla schopna podporovat, byl to konflikt, který vedl k demoralizaci a posléze k rozpadu sovětského impéria.

A ani nelitujete toho, že jste podporovali islámské fundamentalisty a poskytovali jste pomoc a zbraně budoucím teroristům?

Brzezinski: Co je důležitější pro světovou historii? Tálibán, anebo rozklad sovětského impéria? Pár nažhavených muslimů, anebo osvobození střední Evropy a ukončení studené války?

Pár nažhavených muslimů? Vždyť se pořád říká a opakuje, že je islámský fundamentalismus světovou hrozbou.

Brzezinski: Nesmysl! Říká se, že Západ měl vůči islámu globální politiku. To je pitomost. Žádný globální islám neexistuje. Podívejte se na islám racionálním způsobem, bez demagogie a bez emocí. Je to skutečně čelné světové náboženství s 1,5 miliardou věřících. Avšak co má společného saúdskoarabský fundamentalismus s umírněným Marokem, s pákistánským militarismem, či s egyptským prozápadním či středoasijským sekularismem?

Když od tohoto smutného tématu odbočíme, velkou diskuzi vyvolala písnička Jaroslava Hutky. Zpívá například: „Pusto a prázdno jde po Česku, lid zalez kamsi do sklepa, země se změnila v grotesku a z Hradčan už je jen žumpa...“ Nebo: „Miloš je zhroucený a oči v sloup, z cigaret zvedá se štiplavý čoud, Zubatá už na Hrad chvátá... Co na to říct? A co říct na to, že v písni zmiňuje například i Masaryka?

Písničkář je tu od toho, aby umělecky zpracoval témata nevhodná třeba pro psaný text. Ovšem Hutka svou skladbou nevyvolal diskusi, vzbudil jen odpor. Za ten jeho výtvor se stydí dokonce i ti, kteří prezidenta Zemana nemůžou vystát. Zase se ukázalo, že to jsou právě sluníčkáři, kteří svým nechutným tlakem vzbudili pravý opak a přispěli ke znovuzvolení prezidenta Zemana. Připomeňme si geniální slova Karla Kryla o Jaroslavu Hutkovi z jeho knihy Půlkací (1993): „Bolestín, který nikdy nepochopil, co obnáší exil. Přišel do něj jako stipendiant – a setrval tak až do konce. Nikdy nepracoval, vždycky žil z podpory státu – a tudíž se cítil utlačen. Psal v sedmnácti řečech, které se nikdy nenaučil. Velmi tvůrčí člověk, inteligentní a hloubavý. Muž, kterého si musím vážit a uznávat ho. Dobrý a ukázněný partner v rozhlasových povídáních o písničkách. Skvělý interpret svých písní. Bohužel, typ člověka, jenž se sám lituje, když je v úzkých. Mám radši lidi, kteří se perou. Ale to neříkám jako hodnocení – pouze konstatuji naše odlišné charaktery a temperamenty.

Nejen Miloš Zeman, ale i Andrej Babiš čelí už delší dobu slovním „útokům“ ze strany mnohých umělců. Čím právě tyto dva politici zrovna kumštýře podle vás tak „dráždí“?

Které „kumštýře“? Známe přece podstatně více „kumštýřů“, kteří je naopak podporují. Zaujmout postoj dnes nic nestojí. Názor dnes může mít kdokoli, na tom není nic zvláštního. Ostatně i tento rozhovor je jen prezentace názoru. Kdo tvrdí, že mám patent na pravdu?

V této souvislosti ovšem musíme připomenout i rozhodnutí písničkáře Kluse ohledně jeho „bojkotu“ všeho, co souvisí právě s Andrejem Babišem. Co si o tom myslíte a co říci na nedávné vyjádření Kluse ohledně toho, jak se opřel do svých kolegů s tím, že Babiše pomlouvají, ale pak vystoupí na akci, kterou on finančně podporuje?

No tak ať bojkotuje. To je v pořádku. Politici jsou naši zaměstnanci a je jen na nás, jestli je příště zvolíme, nebo jestli budeme bojkotovat jejich klobásky a jiné výrobky. Jen by mě zajímalo, jak bude Tomáš Klus bojkotovat Babišovu naftu. Přestane jezdit autem?

Podle příspěvků na vašem FB právě teď cestujete po Rusku...

Ano. V souvislosti se 100. výročím Velké války jsem si naplánoval cesty po mnoha zemích Rakousko-Uherské říše a jako poslední cestu jsem si splnil dávný sen – podívat se osobně do míst, kde naši vojáci bojovali v legiích, kde jiní naši vojáci bojovali za Františka Josefa a kde se formovaly základy politického uspořádání Evropy (a dnešního světa). Snažil jsem se být co možná nejvíce v kontaktu s místními lidmi. Proto jsem chodil pěšky, jezdil stopem, vlakem i na kole a

mluvil s mnoha lidmi bývalé monarchie. Na elektrickém kole jsem projel přes tisíc kilometrů po Haliči, Bosně, Uhrách. Největší vliv na mně ovšem zanechává právě aktuální cesta Povolžím od Gruzie přes Krasnodar, Caricyn (Stalingrad, Volgograd), Saratov až do Tatarstánu. Právě tady Jaroslav Hašek trávil svá léta občanské války v Samaře, Bugulmě a dalších místech. Je to zkušenost, kterou doporučuji všem, kteří si chtějí udělat vlastní názor. A nestojí ani moc peněz. Letenka do Gruzie stojí okolo 1000 Kč, zpáteční z Kazaně jsem pořídil za 2500 Kč. Ale lidé místo na kavkazské pobřeží Černého moře raději létají do Egypta, tam je prý bezpečněji.

Jak se podle vašich zkušeností, podle toho, co tam každý den vidíte, lidem v dnešním Rusku žije?

Byl jsem v Rusku naposledy v době před ukrajinskou krizí v roce 2013. Pak se v souvislosti s protiruskými sankcemi a pádem rublu veškerý obchod s Ruskem zhroutil. Jen pro brněnskou softwarovou společnost, kterou jsem v té době na východě zastupoval, to znamenalo milionové ztráty, které se nikdy nedají nahradit.

Po dvaceti dnech a po projetí dvou tisíc kilometrů Povolžím musím konstatovat, že Rusko udělalo za posledních pět let obrovský skok vpřed. Začala konečně fungovat státní správa a samospráva, ve městech je čisto a pořádek. Jsou znát investice do infrastruktury. Stav komunikací se výrazně zlepšil. Počty lokálních produktů na tržištích, v supermarketech vzrostly mnohonásobně. Sankce Rusku prospěly, lokální výrobci nahradili chybějící produkci z tzv. Západu. Zajímalo by mě vyčíslení ztrát naší ekonomiky z opuštěného trhu. Ale to nám naši politici nikdy nespočítají, že? Rusové samotní se nezměnili. Všude se tak jako kdysi setkávám s vřelým přijetím a s tisíci otázkami, proč se k nim chováme nepřátelsky. Jejich vztah k nám vždycky byl a zůstává pozitivní. Rozumí tomu, co Sovětský svaz provedl ve vztahu k naší zemi po roce 1968, ale nechápou naši totální podporu anglickým a americkým výmyslům.

Jak tedy dnes lidé v Rusku žijí?

Ekonomicky to musel být po roce 2014 velký šok. Měna se zahraničními intervencemi zhroutil z 60 Kč za rubl na polovinu. Představte si, kdyby se dnes ze dne na den zvedl u nás kurs eura na 60 Kč/€. Veškeré zahraniční zboží by se naráz obchodovalo za dvojnásobek. Že to Rusové ustáli, berou za ukázkou vnitřní síly národa a jsou na to hrdí. Ten, kdo ztratil, jsme byli my. Život v Rusku není jednoduchý, lidé vydělávají okolo 12 tisíc Kč měsíčně, přitom ceny v obchodech jsou srovnatelné s našimi. Ale struktura nákladů je samozřejmě jiná než u nás, za byt místní dávají okolo 1500 Kč měsíčně, benzín stojí okolo 15 Kč/litr. Lidé žijí, baví se, cestují, sportují, obchody jsou plné zboží tak jako před krizí. Na ulicích hrají rockové kapely i harmonikáři. Rozvíjí se malé podnikání. To podnikání, které u nás už patnáct let naše byrokracie tvrdě potlačuje.

Co říci na to, že mnozí Rusko stále označují za obrovskou hrozbu? Jak vy toto vnímáte?

Za hrozbu komu? A čemu? Není naší hrozbou spíše nekontrolovaná imigrace lidí, kteří nenávidí naše hodnoty? Neschopnost dodržovat právo a pořádek padni komu padni? Hodnoty ruských lidí, právě tak jako hodnoty našich lidí i hodnoty původních obyvatel Evropy jsou totožné. Dá se za pár dní pochopit mentalita dnešních ruských obyvatel a objektivně vyhodnotit jejich vztah k vládě a výsledkům vlády Putina? Nedá. Abych mohl něco opravdu objektivně hodnotit, musel bych tady žít. Ale dokážu porovnat stav kdysi a nyní. Vidím změny, ke kterým tady došlo. Dnes se zapomíná, že ten průser, ke kterému tady došlo, je sto let starý. Je to sto let, kdy agent německé rozvědky s

krycím jménem Lenin vstoupil po mnoha letech opět na území Ruska. S vagónem plným zlata nebo peněz pro své soukmenovce. To oni rozvrátili ruské impérium. Kdo dnes ví, že v občanské válce zahynulo 8 milionů lidí, což je čtyřikrát více než za celou dobu ruského angažmá v první světové válce?

Za pár dní si budeme připomínat 50 let od invaze vojsk Varšavské smlouvy. S odstupem času, co bychom si měli uvědomit?

Měli bychom si uvědomit, že jsme sami, a podle toho se chovat. Že se o nás nikdo nepostará, jen my sami. Musíme hledat spojence hlavně v našem prostoru V4. Mocnostem jsou naše zájmy ukradené. Jsme pro ně zajímaví jen tehdy, když za ně děláme špinavou práci. Tak jako nás převálcovaly kdysi Anglie s Francií, když jsme jim přestali být užiteční, převálcoval nás i Sovětský svaz, když jsme začali ohrožovat jejich geopolitický zájem. Udělají to znovu a udělá to i Brusel, pokud se budeme krčit v koutě a nenajdeme své partnery. A našimi partnery rozhodně nejsou muslimská Francie a Anglie, ani multikulturní merkelovské Německo.

Jak si výročí připomenout? Je ještě dnes v něčem aktuální heslo: „Jsme s vámi, buďte s námi“? Možná určitá část veřejnosti do dneška přemýšlí o tom, zda by přeci jen nebylo lepší, kdyby tenkrát pražské jaro vyšlo... Měl Alexander Dubček šanci?

Byli jsme s nimi, a přesto se vrátili z Moskvy jako zrádci. Zavedli znovu cenzuru a utlumili na dalších dvacet let jakékoliv známky občanského života. Dubček podepsal zákony proti svým vlastním podporovatelům. Jakákoliv snaha „rozumných“ technokratů, jako byl Štrougal, dokonce i počáteční snaha Husáka o jakési kádárizované Československo byla zablokována bolševickými členy politbyra. Strávil jsem na počátku tohoto roku s dr. Štrougalem několik hodin osobní diskusí na toto téma. Je neuvěřitelné, jak tito nejvyšší představitelé strany a vlády měli naprosto svázané ruce. Můžeme si o dnešních politicích myslet cokoli, ale jsou jen odrazem toho, co si zvolíme. Buďme rádi, že zatím můžeme naše chyby napravit v příštích volbách.